

Paragrafens 2det Stykke giver derhos Køberen Adgang til i 14 Dage efter Tilbagetagelsen at indløse Tingen mod at betale dens Værdi ved Tilbagetagelsen. Denne Bestemmelse vil have Betydning for Køberen, fordi det ofte er saa, at han først rigtig forstaar, at det er Alvor, naar Tingen virkelig tages fra ham; og derved opfordres til en særlig Kraftanstrengelse for at skaffe Penge til Dækning af Sælgerens Resttilgodehavende, medens Bestemmelsen paa den anden Side ikke medfører nogen større Ulempe for Sælgeren, naar Indløsningsfristen gøres saa kort. At Køberen foruden at betale Tingens Værdi tillige maa berigtige det Beløb, som han endnu maatte være Sælgeren skyldig efter § 5, 2det Stykke, er en Selvfølge.

Til § 7.

Naar et og samme Afbetalingssalg omfatter flere Genstande, vilde almindelige Retsregler vistnok oftest medføre, at Sælgeren i Tilfælde af Køberens Misligholdelse kunde tage alle Genstandene tilbage, skønt det maaske kun er en lille Del af Købesummen, der resterer. Selv om Køberen i saa Fald ganske vist skal godskrives for Værdien af alle Genstandene i Henhold til Forslagets § 3, vilde det alligevel efter Omstændighederne kunne virke meget haardt overfor ham, der ofte vil være langt mere interesseret i at beholde nogle af Genstandene end i at faa et lidt højere Beløb krediteret i Mellemværendet. Dette vil navnlig gælde, naar der blandt Genstandene er Arbejdsredskaber eller Nødvendighedsartikler, idet Køberen i de Tilfælde, som Loven omhandler, ikke kan nyde godt af Bestemmelsen i Konkurslovens § 160. Da paa den anden Side Sælgeren kun udtagelsesvis vil have berettiget Interesse i at modsætte sig, at Køberen udtager nogle af Genstandene imod at tilsvare deres Værdi, tillægger Paragrafen Køberen en Ret i den anførte Retning. En Begrænsning er dog nødvendig. Hvis Genstandene staar i en saadan indbyrdes Forbindelse, at de samlede har en betydelig

større Værdi eller er lettere salgbare end enkeltvis (f. Eks. et Par Køreheste, der er vant til at gaa i Spand sammen, et Møblement i en bestemt Stil o. s. v.), bør Sælgeren kunne modsætte sig, at de skilles ad, og altsaa kunne forlange at tage dem alle tilbage. Rigtignok kunde det synes ligegyldigt for Sælgeren, om han kun fik en Del af de paagældende Genstande, idet disse er vurderede særskilt, og altsaa Sælgeren kun skulde tilsvare den lavere Værdi, som de havde hver for sig. Men en saadan Betragtning vilde kun holde Stik, hvis man var sikker paa, at Værdiansættelsen altid var fuldt ud paalidelig. Da Sælgeren imidlertid vil sidde inde med langt flere Forudsætninger til at dømme om Forholdet end Taksatorerne, vil man ikke uden videre kunne afvise ham, naar han gør gældende, at han har større Udsigt til at faa solgt f. Eks. et Par Kandelabre under eet for 200 Kr. end den enkelte af dem for 100 Kr. Det er under Hensyn hertil, at Paragrafens 2det Stykke begrænser Køberens Udtagelsesret paa den deri nærmere angivne Maade.

Til § 8.

I Tyskland klages der over, at Sælgeren, naar han i Forvejen har en Afbetalingskontrakt løbende med Køberen, forlanger optaget i den nye Kontrakt, at Køberen ikke kan blive Ejer af de solgte Genstande, forinden han ogsaa har fyldstgjort sine Forpligtelser efter den ældre Handel. At forbyde en saadan Klausul vilde være at gaa for vidt, men det synes paa den anden Side temmelig selvfølgelig, at Køberen i et saadant Tilfælde bør kunne forlange, at de paagældende Køb behandles som en Enhed i alle Retninger, hvad f. Eks. vil kunne være af Betydning for ham ved Beregningen af de udeblevne Afdrags Størrelse efter § 2, 1ste Stykke. Den i Paragrafen givne Bestemmelse berøver iøvrigt ogsaa Sælgeren enhver Mulighed for, naar han samtidig sælger flere Genstande til Køberen, at indskrænke dennes Udtagelsesret efter § 7 ved at udfærdige